

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Mgr. J. V.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Hoňkem, advokátem se sídlem Senovážné nám. 23, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2010, čj. OD 1500/09-3/67.1/9234/Rg, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 9. 2010, čj. 63 A 6/2010 - 47,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 9. 2010, čj. 63 A 6/2010 - 47, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2010, čj. OD 1500/09-3/67.1/9234/Rg, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Jablonci nad Nisou ze dne 18. 11. 2009, čj. 104521/2009, kterým byl žalobce uznán vinným skutkem ze dne 27. 8. 2009 popsaným a kvalifikovaným v rozhodnutí jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 3500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu čtyř měsíců.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, který rozsudkem ze dne 9. 9. 2010, čj. 63 A 6/2010 - 47, rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Účastníci řízení před krajským soudem se neshodli, zda bylo v téže právní věci rozhodnuto v blokovém řízení, nebo zda rozhodnutí vydáno nebylo. Krajský soud vyšel z obsahu svědecké výpovědi příslušnice Policie České republiky J.K., provedené ve správním řízení. Podle ní měla být žalobci za překročení rychlosti uložena bloková pokuta ve výši 2500 Kč a řidič s tímto způsobem vyřízení souhlasil. Poté šla svědkyně vypisovat blok na pokutu na místě nezaplacenou, zatímco její kolega prováděl lustraci. Při ní zjistil nejasnosti ohledně toho, zda se nejedná o recidivu, proto byl řidič vyzván k dalšímu šetření. To podle krajského soudu znamenalo, že nebyl vydán blok na pokutu nezaplacenou na místě ani nebyl předán žalobci.

Krajský soud uzavřel, že policejní hlídka pod vlivem základních informací dospěla k závěru, že skutek byl řádně zjištěn, čemuž se obviněný z přestupku nebránil a byl ochoten zaplatit stanovenou pokutu. Skutečnost, že šetření skutkových okolností nebylo v tu chvíli úplné, nebyla pro krajský soud podstatná. S ohledem na § 85 odst. 3 zákona o přestupcích nebylo podle krajského soudu významné ani to, zda byl přestupce schopen pokutu zaplatit na místě. Pro zaplacení pokuty na místě i pro převzetí bloku na pokutu nezaplacenou na místě musí dle krajského soudu platit jediný standard ohledně okamžiku, kdy je ve věci rozhodnuto. Krajský soud proto nesouhlasil s žalovaným, že je tato otázka závislá na okamžiku zaplacení pokuty nebo převzetí bloku na pokutu nezaplacenou na místě.

Otázku, kdy a jakou formou je rozhodnutí v blokovém řízení oznámeno, krajský soud řešil především výkladem příslušných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) Rozhodnutí je oznámeno ústním vyhlášením či doručením jeho písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 správního řádu). Blokové řízení má v podstatě formu ústního jednání a § 49 správního řádu nebrání tomu, aby i při ústním jednání bylo meritorní rozhodnutí oznámeno jeho ústním vyhlášením. Rozhodnutí v blokovém řízení je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., proto se na ně vztahují veškerá ustanovení správního řádu jako na rozhodnutí vydané v řízení podle § 44 a násl. správního řádu, není-li stanoveno jinak. Jsou-li splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí v blokovém řízení (§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích), je obviněnému oznámeno rozhodnutí ústním vyhlášením. Od tohoto okamžiku je správní orgán vázán svým rozhodnutím a je vydán blok v případě zaplacené pokuty, nebo blok na pokutu nezaplacenou na místě. Tyto bloky hrají roli potvrzení o rozhodnutí v blokovém řízení a v případě bloku na pokutu nezaplacenou na místě i exekučního titulu.

Vázanost správního orgánu rozhodnutím, které ústně vyhlásil, krajskému soudu vyplynula z § 67 odst. 3 a § 72 správního řádu i z § 84 a § 85 zákona o přestupcích. Jiná úprava by neměla oporu ve srovnání s dalšími procesními předpisy. Ustanovení § 84 odst. 2 zákona o přestupcích hovoří o „uložení“ pokuty, nikoliv o výkonu této sankce. Uložením pokuty v blokovém řízení (ne jejím zaplacením) je tedy věc pravomocně ukončena. Spojuje-li žalovaný právní moc rozhodnutí v blokovém řízení se zaplacením pokuty nebo s převzetím bloku na pokutu nezaplacenou na místě, pak hovoří o vykonávacím řízení, nikoliv o projednání věci. Užívá-li zákon pojmu „projednání“ věci, pak se i gramaticky jedná o proces, ve kterém je zjišťována podstata právní věci dokazováním, a který končí právní mocí rozhodnutí ve věci.

Poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003 - 46, krajský soud neshledal případným. Rozsudek řešil charakter rozhodnutí v blokovém řízení. Pokud zmiňoval okamžik vydání rozhodnutí, pak užil pojmu „formálně vydáno“. Z toho podle krajského soudu nelze vyvozovat, že rozhodnutí nebylo dříve ústně vyhlášeno, resp. že vyhlášení postrádá právní závaznosti.

Krajský soud také poznamenal, že popsaná nezákonnost postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i městského úřadu. Pokud krajský soud zmínil další vady správního řízení, zdůraznil, že by mohly být případně zhojeny doplněním dokazování před soudem, a že je zmínil proto, aby vyloučil jejich opakování, a to i z pohledu § 20 zákona o přestupcích.

Dále krajský soud uvedl, že rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti je jistě listinou, kterou musí správní orgán pečlivě hodnotit při vážení, zda ji lze přijmout jako řádnou omluvu z účasti na úkonu. Osoba, která se omlouvá, nese důkazní břemeno, ale správní orgán je povinen vypořádat se s důvodností omluvy stejně pečlivě, jako s každým důkazem. Na základě dalších zjištění omluva dokládána rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti nemusí být akceptována jako řádná, např. proto, že omlouvající se osoba předkládá rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, které neuplatnila v zaměstnání, nadále pracuje, rozhodnutí vydal lékař mimo okruh své odbornosti aj. Smyslem ověřování je zjistit, zda je omlouvající se osoba schopna účastnit se plnohodnotně a bez nepřiměřeného nároku na její aktuální zdravotní stav úředního úkonu. Ověřování důvodnosti omluvy se musí dít procesně relevantním způsobem, tzn. zprávou od lékaře o schopnosti osoby se úkonu zúčastnit, zprávou zaměstnavatele apod., nikoliv telefonickým zjišťováním jako v posuzované věci. Krajský soud podotkl, že nelze akceptovat zjišťování důvodnosti omluvy formou úředního záznamu na základě telefonické informace (zde ze dne 20. 11. 2009), navíc až po vydání rozhodnutí ve věci. Osoba, která omluvu uplatnila, musí být o jejím nepřijetí včas vyrozuměna, je-li to možné. V této souvislosti nejsou podle krajského soudu podstatné nefungující telefony.

Ve vztahu k počtu postižení za přestupek stejného druhu žalovaný zmínil jen přestupek ze dne 17. 9. 2008. Učinil tak ve vyjádření k žalobě, podle krajského soudu asi pod vlivem uplatněných žalobních bodů. Krajskému soudu nebylo zcela zřejmé, jak žalovaný vyložil § 22 odst. 8 zákona o přestupcích a z jakých skutkových zjištění vycházel, v tomto směru bylo rozhodnutí žalovaného na hranici přezkoumatelnosti. Bylo-li podle žalovaného nutno ukládat obě sankce podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích, shledal krajský soud úvahu správnou potud, přihlédl-li žalovaný současně i k postihu za přestupek ze dne 17. 9. 2008, nikoliv k postihu za přestupek ze dne 24. 4. 2008. Dané ustanovení bylo podle krajského soudu třeba užít jen pokud přestupce opakoval přestupek v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců alespoň dvakrát. Podmínka, „kdo tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních dvakrát a vícekrát“, je zákonným kvalifikačním předpokladem pro užití zmíněného ustanovení a musí podléhat stejně pečlivému dokazování jako formální znaky skutkových podstat jednotlivých přestupků. To znamená, že správní orgán provede důkaz i správním spisem (listinami z blokového řízení), týkajícím se předchozího přestupku majícího právní význam pro uložení sankce podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích. Nestačí provést důkaz jen výpisem

z evidenční karty řidiče, navíc jako v posuzované věci pouze ručně poznamenaným do správního spisu.

III.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel namítl, že pokud by v případě rozhodnutí o blokové pokutě byla pokuta uložena okamžikem ústního vyhlášení, jednalo by se ve většině uložených blokových pokut o nezákonná rozhodnutí. Stejně jako v nyní posuzované věci totiž orgán policie po zjištění přestupku zpravidla obviněnému sdělí, jakého přestupku se dopustil a v jaké výši mu ukládá blokovou pokutu, čímž by bylo vyhlášeno rozhodnutí o uložení blokové pokuty. Teprve poté ovšem obviněný z přestupku sděluje policistovi, zda souhlasí s projednáním věci v blokovém řízení. Proto by v těchto případech nebyly splněny zákonné podmínky pro rozhodování v blokovém řízení ve smyslu § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003 - 46, a ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 - 76, stěžovatel dovodil, že stvrzení souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení je doloženo podepsáním pokutového bloku nebo bloku na pokutu nezaplacenou na místě obviněným z přestupku. Stěžovatel proto tvrdil, že pokuta v blokovém řízení je uložena podpisem bloků, nikoliv ústním vyhlášením orgánem policie o uložení blokové pokuty. Obdobně v případě ústního vyhlášení rozhodnutí v průběhu ústního jednání je toto rozhodnutí oznámeno až okamžikem, kdy se obviněný z přestupku vzdá práva na doručení písemného rozhodnutí a toto podepíše v protokolu o ústním jednání. Stěžovatel odkázal i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. Cdo 775/2000, s tím, že podle § 85 odst. 1 zákona o přestupcích má rozhodnutí v blokovém řízení podobu bloků k ukládání pokut (pokutových bloků), které vydává Ministerstvo financí České republiky.

IV.

Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ztotožnil se přitom s názorem krajského soudu. Uvedl, že jej podporuje právní konstrukce i charakter blokového řízení. Blokové řízení je nejen ústním jednáním (§ 74 zákona o přestupcích), ale zároveň se vyznačuje menší formálností a větší jednoduchostí za účelem hospodárného projednání dopravního přestupku, zpravidla okamžitě na místě jeho spáchání a s bezprostředním výchovným účinkem. Tomu je uzpůsobena právní úprava i „pokutové bloky“. Namítanou podmínku pro ústní vyhlášení rozhodnutí s účinky oznámení, stanovenou v § 72 odst. 1 správního řádu, lze shledat splněnou souhlasem účastníka s projednáním věci v blokovém řízení. Vydání rozhodnutí ústním vyhlášením podle § 71 odst. 2 písm. b) správního řádu je tedy možné i v blokovém řízení. Při splnění nutných náležitostí je takové rozhodnutí nejen platné a účinné, ale také obvyklé.

Následné vypsání pokutového bloku slouží podle žalobce jako písemné vyhotovení již vyhlášeného rozhodnutí o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. Tomu odpovídá formulace § 85 odst. 3 a 4 zákona o přestupcích i znění bloků, podle nichž pokuta již byla udělena. V případech obou bloků potvrzuje pachatel

přestupků svým podpisem jejich převzetí (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. 20 Cdo 2136/2003), byť tím také stvrzuje svůj již udělený souhlas s blokovým řízením. Pojetí bloku jako potvrzení o rozhodnutí vydaném v blokovém řízení lze vyvodit i z judikatury. Charakter pokutového bloku odpovídá spíše vydání stejnopisu či písemného vyhotovení rozhodnutí.

Žalobce uvedl, že za překročení rychlosti mu byla uložena pokuta 2500 Kč a on souhlasil s takovým vyřízením věci. Měl za prokázané, že v předmětném blokovém řízení bylo vydáno platné a závazné rozhodnutí, které nabylo právní moci. Až do vydání následného rozhodnutí ve věci městským úřadem nebylo předchozí rozhodnutí zrušeno či změněno. Proto je třeba považovat je za platné, zákonné a pravomocné. Druhé rozhodnutí ve věci pak bylo stíženo vadou spočívající v překážce věci rozhodnuté.

Kasační stížnost podle žalobce nesměřovala do dalších podstatných závěrů krajského soudu. Napadený rozsudek přitom ob stojí i na základě těchto podpůrných důvodů, tj. pokud by Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou.

Zrušené rozhodnutí trpí dle žalobce zásadní vadou, jelikož ukládá za předmětný přestupek nezákonnou sankci. Spočívá na nesprávné aplikaci § 22 odst. 8 zákona o přestupcích. I kdyby konkrétní zjištění správního orgánu o tom, že se žalobce v minulosti dopustil stejného přestupku, měla oporu v provedených důkazech či jiných podkladech pro rozhodnutí, nebyly by splněny předpoklady stanovené hypotézou citovaného ustanovení pro uložení zákazu činnosti. Správní orgán pochybil, pokládal-li za naplnění hypotézy § 22 odst. 8 zákona o přestupcích jednání žalobce, za něj jej aktuálně stíhal. V okamžiku rozhodování správního orgánu, resp. žalovaného o uložení sankce v podobě zákazu činnosti, evidentně nebyl splněn základní předpoklad pro uložení tohoto druhu sankce, tj. pravomocné odsouzení žalobce za stejný přestupek.

Na tom podle žalobce nic nemění ani případný argument, že byl pravomocně shledán vinným ze spáchání téhož přestupku ve dnech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tj. 24. 4. 2008 a 17. 9. 2008, čímž by naplnil část hypotézy § 22 odst. 8 zákona o přestupcích o recidivě. V období posledních dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců před spácháním aktuálně řešeného přestupku ze dne 27. 8. 2009 by žalobce spáchal tentýž delikt pouze jednou, a to dne 17. 9. 2008. Delikt, který se měl odehrát dne 24. 4. 2008, do dvanáctiměsíčního období předcházejícího dni 27. 8. 2009 zjevně nespadá. Zároveň nepřipadá v úvahu jiný výklad pojmu „dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců“. Pokud stěžovatel, resp. správní orgán, založil svá rozhodnutí o sankci spočívající v zákazu činnosti na předpokladu, že žalobce spáchal tentýž přestupek v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, jednalo se o nesprávné právní posouzení, které se odrazilo v uložení nezákonné sankce.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel vytkl krajskému soudu nesprávné posouzení překážky věci rozhodnuté v souvislosti s blokovým řízením vedeným s žalobcem. Pro posouzení věci je podstatné, zda byla v blokovém řízení žalobci skutečně udělena pokuta, resp. zda bylo vydáno rozhodnutí o jejím udělení, jež by založilo překážku *rei iudicatae* ve vztahu k rozhodnutí městského úřadu.

Nejvyšší správní soud připomíná, že i právní úprava správního trestání respektuje zásadu *ne bis in idem*, podle níž nemůže být nikdo dvakrát postižen za stejný skutek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, čj. A 6/2003 - 44, či ze dne 26. 10. 2007, čj. 2 As 30/2007 - 58, www.nssoud.cz). Se zřetelem ke skutkovému půdorysu právě posuzované věci je přitom třeba upozornit na § 66 odst. 3 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož „(s)právní orgán věc dále odloží, jestliže o skutku již bylo pravomocně rozhodnuto správním orgánem nebo orgánem činným v trestním řízení anebo v blokovém řízení“, a rovněž na § 76 odst. 1 písm. h) téhož zákona, podle kterého „(s)právní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže se v něm zjistí, že za přestupek byla uložena bloková pokuta“.

Krajský soud přisvědčil žalobci, že dne 27. 8. 2009, kdy se žalobce dopustil předmětného skutku, bylo vydáno rozhodnutí o uložení blokové pokuty ve výši 2500 Kč. Vyšel přitom z úvahy, že blokové řízení je ve své podstatě vedeno formou ústního jednání, v jehož rámci bylo ústně vyhlášeno rozhodnutí o uložení pokuty a správní orgán jím byl do budoucna vázán. Krajský soud zjistil, že žalobci bylo příslušnicí Policie České republiky sděleno, jakého přestupku se dopustil, byla mu uložena pokuta ve výši 2500 Kč, žalobce s tímto způsobem vyřízení projevilsouhlas a zatímco příslušnice Policie České republiky „šla...vypisovat blok na pokutu na místě nezaplacenou“, její kolega prováděl lustraci žalobce v evidenci řidičů, přičemž pro nejasné výsledky této lustrace byl žalobce „vyzván k dalšímu šetření“, a „blok na pokutu na místě nezaplacenou vydán a předán žalobci nebyl“.

Nejvyšší správní soud k uvedeným skutkovým zjištěním doplňuje, že v rámci následně provedené lustrace žalobce příslušnicí Policie České republiky zjistili, že se žalobce obdobného přestupku již v minulosti dopustil. Proto správní orgán považoval za vyloučené (se zřetelem k možnému uložení sankce v podobě zákazu činnosti) vést v daném případě se žalobcem blokové řízení a věc postoupil městskému úřadu k provedení standardního přestupkového řízení.

Obecně lze krajskému soudu i žalobci přisvědčit, že pokud by byla bloková pokuta skutečně udělena, resp. by bylo v blokovém řízení rozhodnuto o jejím uložení, byla by rozhodnutí městského úřadu i rozhodnutí stěžovatele stižena vadou nezákonnosti pro porušení zásady zákazu dvojího postihu v téže věci, jež je imanentní každému trestnímu řízení ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). To se ostatně jednoznačně podává i z § 66 odst. 3 písm. c) a § 76 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích.

Nejvyšší správní soud se ovšem neztotožnil s krajským soudem v závěru, že bylo rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení skutečně vydáno.

Tento soud v minulosti opakovaně zdůraznil, že „*blokové řízení je svou povahou řízením specifickým, zkráceným, zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení se svým výsledkem – uložením pokuty*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, čj. 3 As 58/2007 - 117, www.nssoud.cz). Rovněž judikoval, že „*(b)lokové řízení je vedle řízení příkazního jednou z forem zkráceného řízení o přestupku, jehož výsledkem je individuální správní akt, tj. rozhodnutí v materiálním smyslu, jímž se obviněnému z přestupku ukládá povinnost zaplatit pokutu. Přes svou neformální povahu je tedy blokové řízení o přestupku druhem správního řízení a jeho výsledek je třeba považovat za rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, čj. 5 As 16/2008 - 68, č. 1797/2009 Sb. NSS). Ve vztahu k rozhodnutí vydávanému v daném typu řízení přitom Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 3 As 58/2007 - 117 postuloval, že „*(z)atímco výsledkem řízení podle § 67 a násl. zákona o přestupcích je formalizované rozhodnutí o předepsaných náležitostech (§ 77), které je možno napadnout odvoláním (§ 81 a 82), a následně navrhnout jeho přezkoumání soudem (§ 83), je jediným výstupem blokového řízení tzv. pokutový blok (§ 85)*“. Lze doplnit, že proti uložení pokuty se podle § 84 odst. 2 zákona o přestupcích nelze odvolat a žaloba proti němu je se zřetelem k ustálené rozhodovací praxi správních soudů nepřipustná (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003 - 46, č. 505/2005 Sb. NSS).

Bez povšimnutí nelze nechat ani další závěry Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 19. 9. 2007, čj. 1 As 30/2007 - 53, www.nssoud.cz, a rozsudek č. 505/2005 Sb. NSS), dle nichž je „*(r)ozhodnutí vydané v blokovém řízení...formálně vydáno vystavením bloku, jsou-li pro to splněny podmínky*“ a „*musí obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, a další údaje vyplývající z použití bloku k ukládání pokut vydaného podle § 85 odst. 1 tohoto zákona*“.

Nejvyšší správní soud, vědom si zvláštností tohoto typu zkráceného řízení a se zřetelem ke shora citovaným právním závěrům, nepřisvědčil stanovisku krajského soudu, že by bylo možné na projednání věci v blokovém řízení bez dalšího aplikovat ustanovení o ústním jednání a uzavřít, že je rozhodnutí o uložení blokové pokuty vydáno jeho ústním vyhlášením již v okamžik projevení souhlasu obviněného s projednáním věci v tomto typu řízení, resp. s uložení pokuty v určité výši, a že vystavení bloku představuje toliko jeho potvrzení, popř. písemné vyhotovení, jak konstatoval žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti.

Krajský soud sám v napadeném rozsudku naznačil, že okamžik vydání rozhodnutí v blokovém řízení a s ním v jedno spadající okamžik nabytí právní moci tohoto rozhodnutí musí být závislý na jednoznačném časovém určení a musí být ve všech případech určován identickým způsobem. Takovým okamžikem je však podle Nejvyššího správního soudu okamžik podpisu pokutového bloku, resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou obviněným z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, čj. 2 As 89/2008 - 54, www.nssoud.cz).

Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů *de facto* o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.

S přihlédnutím k požadavku jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu není bez významu ani to, že závěr zdejšího soudu odpovídá ustálené rozhodovací praxi Nejvyššího soudu. Podle ní právě pokutový blok, resp. blok na pokutu na místě nezaplacenou, představuje vlastní rozhodnutí v blokovém řízení, jež musí vyhovět obsahovým a formálním náležitostem vyplývajícím z § 85 odst. 1, § 85 odst. 3 a § 85 odst. 4 věty druhé zákona o přestupcích, a musí obsahovat další údaje vyplývající z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle § 85 odst. 1 tohoto zákona (srov. zejména usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000, Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek 1/2002 č. 4, a ně navazující judikatura).

Lze uzavřít, že v nyní posuzované věci nemohl ústně projevený souhlas žalobce s udělením pokuty za zjištěný přestupek sám o sobě vést k rozhodnutí o uložení blokové pokuty a tedy překážce pro vydání rozhodnutí dle § 77 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud proto shledal stížní námitku důvodnou.

Krajský soud se ve zbývajících částech odůvodnění napadeného rozsudku vyjadřoval pouze *obiter dictum* a navíc sám připustil možnost zhojení dalších shledaných vad řízení doplněním dokazování před soudem. Stěžovatel pak vznesl jen shora vypořádané stížní námitky a s ohledem na dispoziční zásadu tím jednoznačně vymezil předmět řízení o kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

V novém rozsudku rozhodne krajský soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. prosince 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu